



Marzeniem Państwa Jednorogów jest utworzenie i prowadzenie przez Fundację Domu mieszkalnego dla osób z niepełnosprawnością, w którym będą mieszkać i kontynuować swoją pracę na samodzielności i niezależności.

„Marzy nam się, by dożyć chwili, by wspólnie z Zarządem Fundacji uczestniczyć w przekazaniu kluczy lokatorom mieszkań wspomaganym w nowym Domu.” – mówią Państwo Jednorogowie.

Mieszkalnictwo to obszar opieki, którego do tej pory Fundacja nie zapewniała. Po przeszło 30 latach działalności, coraz częściej mierzymy się z faktem, że rodzice naszych dorosłych podopiecznych odchodzą, a nasi przyjaciele trafiają do domów pomocy społecznej. Sytuacja taka powoduje brak możliwości uczestnictwa osoby z niepełnosprawnością w formach wsparcia, zapewniających rehabilitację społeczną i zawodową oraz uniemożliwia pozostanie na rynku pracy.

Rozwiązaniem takiej sytuacji jest włączenie w obszar działania Fundacji jednostki zajmującej się tworzeniem i prowadzeniem różnych form mieszkalnictwa wspomaganego. To przyjęty obecnie kierunek rozwoju Fundacji, zakładający sukcesywne tworzenie coraz większej ilości miejsc zamieszkania dla osób z niepełnosprawnością.

Obecnie wdrażany program deinstytucjonalizacji daje nadzieję na uzyskanie środków na budowę, remont, dostosowanie i prowadzenie różnych form mieszkalnictwa wspomaganego. W pierwszej kolejności chcielibyśmy rozpocząć nową działalność od mieszkania treningowego, aby ocenić gotowość naszych podopiecznych do samodzielnego zamieszkania. Taki trening da nam czas na pracę z podopiecznymi, ale również pozwoli poprawić gotowość ich rodziców na usamodzielnienie się dziecka. Proces ten będzie dużo mniej traumatyczny, jeśli zostanie zaplanowany, a rodziny będą miały czas na oswojenie się z sytuacją.

Z założenia mieszkalnictwo wspomagane stanowi rozwiązanie pośrednie pomiędzy opieką instytucjonalną a zwykłym mieszkaniem. Jednak ten model preferowany jest dla osób rokujących całkowite uniezależnienie. Nasza propozycja obejmuje dążenie do zapewnienia mieszkania docelowego dla osób z niepełnosprawnością, które ze względu na dysfunkcje nigdy nie będą mogły zamieszkiwać same. W pierwszej kolejności chcielibyśmy stworzyć mieszkanie chronione treningowe, aby w praktyce sprawdzić i poprawić możliwości samodzielnego zamieszkania naszych podopiecznych. Do treningu, a następnie samodzielnego zamieszkania zostaną skierowane osoby z niepełnosprawnością posiadające potencjał osiągnięcia wysokiego poziomu samodzielności, szczególnie w zakresie partycypacji w życiu społecznym i zatrudnieniu. Potencjał ten nie zostanie uruchomiony, gdy taka osoba z domu rodzinnego trafi do DPS. Największym wyzwaniem dla nas jest utrzymanie aktywności społecznej i zawodowej osób z niepełnosprawnością, w sytuacji gdy dotychczasowi opiekunowie nie mogą sprawować nad nimi opieki.





W kontekście deinstytucjonalizacji stoimy na stanowisku, że nie da się zupełnie usunąć z systemu ośrodków opiekuńczych, choćby ze względu na funkcjonowanie osób całkowicie zależnych i całkowicie niesamodzielnych, lub których stan zdrowia nie pozwala na samodzielne funkcjonowanie. Nie jest to jednak najlepsze rozwiązanie dla każdej osoby z niepełnosprawnością. W mieszkaniach treningowych i wspomaganych, poza oczywistą funkcją mieszkalną, konieczne jest zapewnienie wsparcia oraz programu terapeutycznego, który będzie kontynuacją terapii prowadzonej niejednokrotnie od urodzenia osoby z dysfunkcjami. Nadrzędnym celem jest utrzymanie aktywności zawodowej i społecznej OzN, w związku z tym forma mieszkalnictwa nie może ograniczać możliwości korzystania z wszystkich programów skierowanych do osób fizycznych z różnych źródeł finansowania (jak ma to miejsce w DPS).

Nasze dotychczasowe doświadczenia wskazują, że u naszych podopiecznych, którzy z różnych powodów (np. choroba lub śmierć rodzica) trafili do DPS, następuje pogorszenie funkcjonowania fizycznego i społecznego oraz spadek motywacji do podejmowania aktywności (w tym niezbędnej rehabilitacji). Obserwujemy, że zaniechanie właściwej rehabilitacji skutkuje regresem stanu fizycznego, psychicznego, intelektualnego i społecznego – co jest po prostu marnowaniem publicznych pieniędzy wydanych na rehabilitację osób z niepełnosprawnością przez dwadzieścia, trzydzieści, czterdzieści, czy nawet pięćdziesiąt lat.

W kontekście osiągniętych efektów nieodpłatnej rehabilitacji w ramach NFZ, środków PFRON lub środków samorządowych i rządowych, wyłączenie OzN z procesu terapeutycznego skutkuje utratą wielopłaszczyznowej sprawności, o którą wcześniej ze wszystkich sił zabiegali rodzice, a następnie same OzN i rzesza terapeutów.

Zaniechanie terapii i uczestnictwa w życiu społecznym jest obniżeniem jakości życia, zwłaszcza że rehabilitacja jest równie ważna dla samodzielności w okresie rozwoju jak i w okresie obniżania się możliwości organizmu ze względu na wiek. Mówiąc o rehabilitacji powinno się przez to rozumieć rehabilitację leczniczą, społeczną i zawodową, która jest gwarancją osiągnięcia lub utrzymania możliwie maksymalnej samodzielności do końca życia.

Mieszkania chronione treningowe i wspomagane.

Cel:

- Zapewnienie możliwości samodzielnego zamieszkania.
- Utrzymanie aktywności społecznej poprzez uczestnictwo w zorganizowanych formach tj. Środowiskowy Klub Samopomocy, Warsztat Terapii Zajęciowej, itp.
- Utrzymanie aktywności zawodowej poprzez zatrudnienie w Zakładzie Aktywności Zawodowej lub na otwartym rynku pracy.
- Zapobieganie wykluczeniu społecznemu i patologiom społecznym w tym alkoholizmowi i wpadaniu w spiralę zadłużenia (wsparcie w gospodarowaniu pieniędzmi).
- Ograniczenie samotności i budowanie systemu wzajemnej pomocy i dzielenia się obowiązkami.
- Budowanie poczucia bezpieczeństwa własnego i w społeczeństwie.

